

Sygn. akt II CSK 223/15

## **POSTANOWIENIE**

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa W. A.  
przeciwko M. A.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 3 grudnia 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie  
z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt VII Ca 479/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.817,-  
(jeden tysiąc osiemset siedemnaście) zł tytułem kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Pozwany M. SA. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 13 listopada 2014 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 22 kwietnia 2014 r., którym zasądzono od niego na rzecz powódki W. A. kwotę 61 666, 67 zł.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Cel ten może być osiągnięty jedynie poprzez powołanie i wykazanie istnienia przesłanek umożliwiających realizację jej wskazanych funkcji. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyte umotywowano przyczyny powołane w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. W art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany oparł na przesłankach wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1, 3 i 4 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występują trzy istotne zagadnienia prawne, związane z charakterem oświadczenia sprzedawcy o zapłacie ceny przez kupującego, rodzajem okoliczności, które powinny wpływać na dokonanie wykładni oświadczeń woli zgodnie z art. 65 k.c.

oraz skutkiem nieprawdziwości oświadczenia o zwolnieniu kupującego z obowiązku zapłaty ceny z perspektywy konstrukcji pozorności oświadczenia woli.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale i innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). W zasadzie powinno to być zagadnienie nowe, o charakterze rzeczywistym, a nie teoretycznym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi zawierać odrębne, pogłębione wywody wskazujące na zaistnienie powołanych okoliczności, uzasadniających przyjęcie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Wywód przedstawiony przez skarżącego nie odpowiada powyższym wymaganiom. Stanowi on bowiem wykład stanowiska pozwanego co do faktów podlegających ocenie w sprawie, konkurencyjnego względem rozstrzygnięcia Sądu. Taki sposób uzasadniania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest niedopuszczalny na mocy art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.

Skarżący dopatruje się również w sprawie nieważności postępowania, którą wiąże z niedoręczeniem mu odpisu nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu skutkującego niesformułowaniem w sprzeciwie od nakazu zapłaty wszystkich istotnych dla sprawy dowodów, oddalonych następnie jako spóźnionych. Sąd Najwyższy nie podziela stanowiska skarżącego, nadmieniając, że na mocy art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. ustalenia faktyczne i ocena dowodów nie mogą stać się przedmiotem zarzutów skargi kasacyjnej.

Z kolei przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia

z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurystyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Nie odpowiada temu wymaganiu przedstawione przez skarżącego uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, ponieważ ogranicza się ono jedynie do lakonicznego opisu sytuacji, bez wskazania jakie przepisy prawa zostały w związku z tym naruszone. Ponadto skarżący po raz kolejny nawiązuje w tej części wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania do oceny dowodów dokonywanej przez Sady *meriti*, co na mocy art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. jest niedopuszczalne.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania oraz orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 w zw. z art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c.).